

Sygn. akt II CSK 403/16

## POSTANOWIENIE

Dnia 27 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z wniosku I. B. i S. B.

przy uczestnictwie E. H. , K. M., H. W. M. i O. P.

o zniesienie współwłasności,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 grudnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania – E. H.

od postanowienia Sądu Okręgowego w P.

z dnia 10 grudnia 2015 r., sygn. akt XV Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Uczestniczka E. H. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w P. z dnia 10 grudnia 2015 r. z wnioskiem o jego uchylenie „...w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w P., celem ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego oraz kasacyjnego, w tym o kosztach zastępstwa procesowego na rzecz skarżącej, według norm przepisanych, względnie o uchylenie przedmiotowego postanowienia w zaskarżonej części oraz postanowienia Sądu I instancji i przekazanie temu sądowi sprawy, celem ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego oraz kasacyjnego, w tym o kosztach zastępstwa procesowego na rzecz skarżącej, według norm przepisanych...”.

Postanowienie Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 10 grudnia 2015 r. zapadło po rozpoznaniu apelacji wnioskodawców oraz uczestników postępowania K. M., H. W. M. i E. H. od postanowienia Sądu Rejonowego w P. z dnia 19 lutego 2015 r., którym Sąd Rejonowy zniósł współwłasność nieruchomości o obszarze 0,0546 ha położonej w P., objętej księgą wieczystą nr (...) w ten sposób, że wyodrębnił bliżej opisane w pkt I.1 sentencji lokale mieszkalne i użytkowe, ustalił, że do lokali tych przynależą wskazane w pkt I.2 sentencji udziały w gruncie oraz w

częściach wspólnych budynku, przyznał na własność wnioskodawcom i pozostałym uczestnikom postępowania lokale wymienione w pkt I.3, I.4, I.5 i I.6 sentencji, orzekł o dopłatach w sposób wskazany w pkt I.7, I.8, i I.9 sentencji, natomiast w pkt II sentencji w pozostałym zakresie wnioski wnioskodawców i uczestników postępowania oddalił i orzekł o kosztach postępowania w sposób wskazany w pkt III, IV i V sentencji.

Postanowieniem z dnia 10 grudnia 2015 r. Sąd Okręgowy zmienił postanowienie Sądu Rejonowego w pkt II w ten sposób, że w pozostałym zakresie oddalił wnioski wnioskodawców oraz uczestników : O. P., K. M. i H. W. M. (pkt 1.a ), zasądził od uczestniczki O. P. na rzecz uczestniczki E. H. kwotę 72,81 zł z tytułu nakładów na nieruchomości wspólną w zakresie podatku od gruntu za lata 2007 - 2014, a w pozostałym zakresie żądanie E. H. oddalił (pkt 1.b), zasądził od uczestników K. M. i H. W. M. solidarnie na rzecz uczestniczki E. H. kwotę 72,81 zł z tytułu nakładów na nieruchomości wspólną w zakresie podatku od gruntu za lata 2007 - 2014, a w pozostałym zakresie żądanie E. H. oddalił (pkt 1.c), zasądził od wnioskodawców I. B. i S. B. solidarnie na rzecz uczestniczki E. H. kwotę 145,63 zł z tytułu nakładów na nieruchomości wspólną w zakresie podatku od gruntu za lata 2007 - 2014, a w pozostałym zakresie żądanie E. H. oddalił (pkt 1.d), w pozostałej części, odnośnie do zaskarżenia pkt II, apelację uczestniczki E. H. oddalił, natomiast w pozostałej części uchylił zaskarżone postanowienie i przekazał sprawę Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania oraz orzeczenia o kosztach postępowania apelacyjnego.

W skardze kasacyjnej uczestniczka E. H. powołała się na obie podstawy z art. 398<sup>3</sup> § 1 k.p.c. i w ramach pierwszej z nich zarzuciła Sądowi Okręgowemu naruszenie art. 199 w związku z art. 201 i 202, art. 207 oraz art. 209 k.c., a w ramach drugiej naruszenie art. 227, art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1, art. 378 § 1 i art. 618 § 1 k.p.c.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca wskazała na przesłanki określone w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Twierdziła, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące wykładni art. 618 § 1 k.p.c. „...w kontekście możliwości dochodzenia w postępowaniu o zniesienie

współwłasności nieruchomości rozliczenia wydatków, nakładów i ciężarów ponoszonych przez jednego ze współwłaścicieli w taki sposób, iż realizacje usług i robót budowlanych na rzeczy wspólnej, ów współwłaściciel zlecił swojej spółce zależnej i płacił za ich wykonanie bezpośrednio do tejże spółki...”. Poza tym potrzeba rozpoznania skargi kasacyjnej wynika „...z oczywistego naruszenia przez Sąd Apelacyjny w (...) prawa procesowego w postaci art. 618 § 1 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c., w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 227 i 278 k.p.c. oraz art. 378 § 1 k.p.c. W konsekwencji powyższych uchybień, w niniejszej sprawie doszło do naruszenia prawa materialnego, w zakresie opisanym w zarzutach, co miało oczywisty wpływ na treść zapadłego postanowienia...”.

Analiza wywodów zawartych w skardze kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżąca nie przytoczyła przekonujących argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie wskazanych przez nią przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania.

W art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. chodzi o zagadnienie obejmujące poważną wątpliwość prawną i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego wyjaśnienie ma znaczenie dla praktyki sądowej oraz dla rozstrzygnięcia złożonej skargi. Skarżący, wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej. Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym.

Skarżąca nie zadośćuczyniła tym wymaganiom, nie sformułowała bowiem istotnego zagadnienia prawnego, a jedynie zasygnalizowała swoją wątpliwość, nie precyzując *notabene* na czym ona polega. Nie przytoczyła też argumentów prowadzących do rozbieżnych ocen, ani nie wykazała, że zasygnalizowany problem nasuwa wątpliwości wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, powstających w każdym procesie decyzyjnym.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Nie może powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych; powinien wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe.

Skarżąca nie przytoczyła argumentów świadczących o tak rozumianej oczywistości, ograniczyła się bowiem do powtórzenia uzasadnienia powołanych podstaw kasacyjnych i ogólnikowej konstatacji, że zarzucane Sądowi Okręgowemu (omyłkowo wskazanemu jako Sąd Apelacyjny) uchybienia miały oczywisty wpływ na treść zapadłego postanowienia.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżącą przesłanki określone w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. ani brana pod rozwagę z urzędu nieważność postępowania.

Trzeba dodać, że skarga kasacyjna dotyczy tylko części postanowienia, zawierającej rozstrzygnięcie o sprecyzowanych w apelacji żądaniach zasądzenia od wnioskodawców kwoty 80 325 zł i od uczestników K. M. i H. W. M. oraz uczestniczki O. P. kwot po 40 162,50 zł, łącznie kwoty 160 650 zł wraz z odsetkami, która to część nie jest objęta integralnością orzeczenia o zniesieniu współwłasności (zob. np. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 1977 r., III CZP 7/77, OSNCP 1977, nr 11, poz. 205 i z dnia 22 marca 1991 r., III CZP 17/91, OSNCP 1991, nr 10-12, poz. 119, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 1964 r., III CR 294/64, OSNCP 1965, nr 7-8, poz. 130, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 sierpnia 1961 r., I CZ 91/61, OSN 1962, nr 4, poz. 143).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

jw